

ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ:

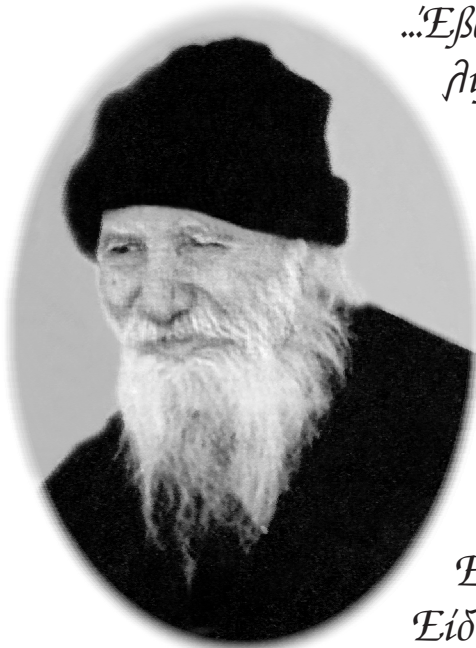
Είναι φανερό, πως όποιος διαβάσει την Αποκάλυψη,
όταν φθάσει το τέλος του κόσμου, θα είναι πραγματικά μακάριος.
Γιατί θα καταλαβαίνει κάτι από αυτά που θα γίνονται τότε.

Και θα ετοιμάζεται...

Στάρετς Βαρσανούφιος

Πήγαμε κάποτε για προσκόνημα (1964) στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο,
στην Πάτμο...

...Έβαλα στο θυμιατό λίγα κάρβουνα, τ' άναψα, έβαλα λίγο
λιβάνι, θύμισα και τότε άνοιξε ή καρδιά μου. Τότε
ήλθε η θεία χάρις.

Στό πρόσωπο μου ήλθε μία λάμψη, έγινε ένθεος,
ύψωσα τα χέρια κι άρχισα να κλαίω. Συνεχώς
έτρεχαν δάκρυα τα μάτια μου. Σε μια στιγμή έπεσα
κάτω. Όπως μου είπαν οι συνοδοί μου, έμεινα κάτω
είκοσι λεπτά...

Αυτό το θαύμα, που μου έγινε στην Πάτμο, είναι
ένα μεγάλο μυστήριο. Έχει μεγάλη έννοια.

Είδα το γεγονός της Αποκαλύψεως.

Είδα τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, τον μαθητή του τον
Πρόχορο, έζησα το γεγονός της Θείας Αποκαλύψεως όπως
ακριβώς είχε συμβεί.

Άκουσα τη φωνή του Χριστού απ' τη σχισμή του βράχου...

Αφήγηση γ. Πορφυρίου

(από το βιβλίο *Βίος και Λόγοι*, έκδοση Ι. Μ. Χρυσοπηγής, Χανιά 2004)

Από την Αποκάλυψη:

Κεφάλαιο 7

1 Μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον. 2 καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, 3 λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραὴλ· 5 ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ρουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες, 6 ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες, 7 ἐκ φυλῆς Συμεῶν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευὶ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσάχαρ δώδεκα χιλιάδες, 8 ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι. . .

Ζ' 4. Ἦταν πολύ μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰουδαίων πού πίστεψαν σὸν Χριστό. Γι' αὐτὴν τὴν πληροφορία ἔχουμε μάρτυρες ἐκείνους πού ἔλεξαν σὸν ἀπ. Παῦλο, ὅταν ἦλθε στὰ Ἱεροσόλυμα: «Θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσὶ τῶν πεπιστευκότων Ἰουδαίων;» (Πράξ. κα' 20). Αὐτοὶ δὲν μετεῖχαν «τῆς ὑπὸ Ρωμαίων πανωλεθρίας» (Ἀρέθ.), λέει ὁ ἄγγελος πού μιᾶ μέ τὸν Ἰωάννη. Διότι ἡ πολιορκία τῶν Ρωμαίων δὲν ἄφησε Ἰουδαίους, ὅταν καὶ ὁ Ἰωάννης ἄκουγε αὐτὴν τὴν προφητεία. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν βρισκόταν στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ στὴν Ἴωνία, κοντὰ στὴν Ἐφεσο. Διότι μετὰ τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ὁ Ἰωάννης ἔμεινε μόνο δεκατέσσερα χρόνια στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅσα ἔζησε ἡ Θεοτόκος Μητέρα τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποία εἶχε μαζί του, γιατί τοῦ παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ τὴν ἔχει γιὰ μητέρα του. Μετὰ τὴν κοίμηση τῆς Θεοτόκου δὲν ἔμεινε ἄλλο στὴν Ἰουδαία, ἀλλὰ πῆγε στὴν Ἐφεσο, στὴν ὁποία πραγματοποιήθηκαν ὅσα ἀναφέρθηκαν γι' αὐτὴν στὰ προηγούμενα. Γιατί σαράντα χρόνια μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἦλθε ἡ μεγάλη θλίψη στοὺς Ἑβραίους. Καὶ τὸ ὅτι ἦταν πολλοί, ὅσοι διασώθηκαν ἀπὸ τὴν καταστροφή εἶναι φανερό, διότι δὲν ξέφυγαν τὴν καταστροφή τῶν Ρωμαίων μόνον οἱ πιστοί, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀπὸ ἄγνοια συνήργησαν στὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ (Ἀρέθ.). *Ὁ ἀριθμὸς τῶν σφραγισμένων εἶναι ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.* Δηλαδή, δώδεκα χιλιάδες ἀπὸ καθεμιά ἀπὸ τὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Εἶναι κατάλληλος («ἀρμόδιος») ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς καὶ γιὰ τοὺς «δώδεκα ἀρχαίους τῶν ἑβραίων πατριάρχας» πού ἦταν ἄρχοντες τῶν φυλῶν, καὶ γιὰ τοὺς «θεσπεσίους ἀποστόλους», πού ἀντὶ γιὰ ἐκείνους, τοποθετήθηκαν ἄρχοντες «ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν» (Ἄνδρ.). Οἱ δύο αὐτὲς δωδεκάδες πολλαπλασιάζονται μαζί τους καὶ μετὰ μέ «τὸν τέλειον ἀριθμὸν» χίλια, καὶ ἔτσι προκύπτει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατὸ σαράντα τεσσάρων χιλιάδων (Ἀρέθ.). Ἄς δοῦμε ὅμως τὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ καὶ τὴ σημασία τοῦ ὀνόματος τῆς καθεμιάς.

Ζ' 5. Τὸ ὄνομα *Ἰούδας* σημαίνει ἐξομολόγηση καὶ ὑπαινίσσεται αὐτοὺς πού σώζονται μετὰ ἀπὸ μετάνοια καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, ὁ Ὅποιος προῆλθε ἀπὸ τὴ φυλὴ Ἰούδα (Ἄνδρ. - Ἀρέθ.). *Ρουβὴν* σημαίνει υἱὸ πού βλέπει ἢ υἱὸ ὀράσεως καὶ ἀναφέρεται σ' ἐκείνους πού ἀπέκτησαν «διὰ καθαρότητα καρδίας τὴν πνευματικὴν ὄρασιν» (Ἄνδρ.). *Γὰδ* σημαίνει πειρασμὸς ἢ πειρατήριον καὶ ἀναφέρεται σ' αὐτοὺς, πού διὰ θλίψεων καὶ ὑπομονῆς τῶν πειρασμῶν στεφανώθηκαν, ὅπως ὁ Ἰώβ, ἀφοῦ δοκιμάστηκε ἡ πίστη τους σάν τὸν χρυσὸ στὸ χωνευτήριον (Ἄνδρ. - Ἀρέθ.).

Ζ' 6. Τό ὄνομα *Ἀσῆρ* σημαίνει μακαρισμός και ὑπαινίσσεται αὐτούς πού κληρονομοῦν τόν μακαρισμό τοῦ Κυρίου «διὰ πολιτείας ἀξίας» (Ἄνδρ.) και «τῆ τηρήσει τῶν θεοδιδάκτων μακαρισμῶν τῆς ἀλήκτου τευξομένους μακαριότητος» (Ἀρέθ.) — μέ τήν τήρηση τῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου, ἀξιῶνονται τήν αἰῶνια μακαριότητα, ἀλλά «και τῆς δεσποτικῆς τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ στάσεως» και ἀναδεικνύονται υἱοί φωτός και ἡμέρας (Ἄνδρ.). *Νεφθαλειμ* σημαίνει προσευχή και χαρακτηρίζονται μ' αὐτό «οἱ διὰ προσευχῆς ἀδιαλείπτου τῷ Θεῷ κολλῶμενοι» (Ἄνδρ.) — ὅσοι μέ τήν ἀδιάλειπτη προσευχή ἐνώνονται μέ τόν Θεό. Σημαίνει ὁμως τό ὄνομα και συνετός ἢ ὑπερυψωμένο στέλεχος, και ἀναφέρεται σέ ὅσους στηρίζονται σ' αὐτό τό στέλεχος, πού εἶναι ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ, και στεφανώνονται μέ τή σύνεση «και ἐν ἐκείνῳ τοὺς δαίμονας κερατίζοντας» (Ἀρέθ.). *Μανασσῆς* σημαίνει λήθη ἢ ἐπιλησμοσύνη, και χαρακτηρίζει ἐκείνους οἱ ὅποιοι «τῶν ὀπισθεν ἐπιλανθάνονται και τῶν πατρῶων οἴκων διὰ τόν θεῖον ἔρωτα» (Ἄνδρ.), σύμφωνα και μέ τό «ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου και τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου» (Ψαλμ. μδ' 11).

Ζ' 7. Τό ὄνομα *Συμεῶν* σημαίνει ὑπακοή, δηλαδή χαρακτηρίζει ἐκείνους πού δικαιοῦνται μέ τήν ὑπακοή στίς θεῖες ἐντολές (Ἄνδρ.). Ἐπίσης τό ὄνομα σημαίνει ἐπακοή γι' αὐτούς πού ὑπακοῦνε στίς ἐντολές «δι' ἀγαθῶν και καθαρῶν πράξεων» (Ἀρέθ.). *Λευῖ* σημαίνει τόν «προειλημμένον» (Ἀρέθ.), δηλαδή αὐτόν πού ἔχει ἐκλεγεῖ και παραληφθεῖ ἀπό πρίν, ἀπό τόν Θεό, σύμφωνα μέ τό ψαλμικό «μακάριος ὄν ἐξελέξω και προσελάβου» (Ξδ' 5). Σημαίνει ἐπίσης τό ὄνομα και τόν «προσειλημμένον» (Ἄνδρ.) και ἀναφέρεται σ' ἐκείνους πού ἔχουν προσληφθεῖ «διὰ πολιτείας ἱεροπρεποῦς ὑπὸ Χριστοῦ» (Ἄνδρ.). Ὁ Λευῖ ἔχει ἀναφερθεῖ ὄγδοος, γιατί ἡ ἀληθινή ἱερωσύνη ἀναδείχθηκε «κατὰ τήν ὀγδόην ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως» (Ἄνδρ.). *Ἰσάχαρ* σημαίνει μισθός και ἀναφέρεται σ' ἐκείνους πού «τὸν ἐκ Θεοῦ μισθὸν λαμβάνουσι, ὡς ἐναρέτως πολιτευσάμενοι» (Ἄνδρ.).

Ζ' 8. Τό ὄνομα *Ζαβουλὼν* σημαίνει κατοικητήριο δυνάμεως ἢ εὐωδία, και ἀναφέρεται σ' αὐτούς οἱ ὅποιοι «τῆ ἐνοικήσει τοῦ Χριστοῦ κατὰ τῶν παθῶν δυναμωθέντες» (Ἄνδρ.) — μέ τό νά κατοικήσει ὁ Χριστός μέσα τους ἐνδυναμώθηκαν στόν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῶν παθῶν και ἔγιναν εὐωδία Χριστοῦ, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Β' Κορ. β' 15). Ἐπίσης τό ὄνομα σημαίνει ροή πού ἔχει προσληφθεῖ και χαρακτηρίζει ἐκείνους πού μοίρασαν τόν πλοῦτο τους στοὺς φτωχοὺς και ἔχουν προσληφθεῖ ἀπό τόν Χριστό (Ἀρέθ.). *Ἰωσήφ* σημαίνει πρόσθεση

ἡ πρόσθεσις ἀγαθῶν καὶ χαρακτηρίζει ἐκείνους πού τοὺς προστέθηκαν στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ «τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα» (Ἄνδρ.) ὅπως λέει ὁ Κύριος (Ματθ. στ' 33). **Βενιαμὴν** σημαίνει υἱὸς ὀδύνης ἢ υἱὸς ἡμέρας ἢ υἱὸς δεξιᾶς. Ἀναφέρεται στοὺς ἕξ Ἑβραίων πιστοὺς, πού μέ ὀδύνες τῆς καρδιᾶς διέφυγαν «τὴν τῶν Ρωμαίων αἰχμαλωσίαν», ἢ ἀκόμη πιό σωστά ἀναφέρεται στοὺς Ἰουδαίους ἐκείνους, πού θά σωθοῦν γιατί θά πιστέψουν κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ὅταν, ὅπως λέει ὁ ἀπ. Παῦλος «μετὰ τὸ εἰσελθεῖν τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται» (Ρωμ. ια' 25 – Ἄνδρ.).

Πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι στό πιό πάνω πίνακα τῶν φυλῶν, τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς τοῦ Δάν «καίτοι φυλάρχου καὶ αὐτοῦ ὑπάρχοντος» (Ἀρέθ.), δέν ἀναφέρεται μαζί μέ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων, «ὡς ἐξ αὐτῆς τικτομένου τοῦ Ἀντιχρίστου» (Ἄνδρ.), ἀλλά, ἀντί γι' αὐτήν, ἀναφέρεται τοῦ Λευῖ, πού ὡς ἱερατικὴ φυλὴ, παλαιὰ δέν ἀναφερόταν. Ἐπίσης ἀναφέρθηκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωσήφ, ἀντὶ τοῦ γιοῦ του Ἐφραΐμ (Ἄνδρ.).

Ζ' 9. Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς. Εἶναι ἐκεῖνοι γιὰ τοὺς ὁποίους λέει ὁ Δαβίδ: «ἐξαριθμήσομαι αὐτοὺς, καὶ ὑπὲρ ἄμμοιο πληθυνθήσονται» (Ψαλμ. ρλη' 18 – θά τοὺς μετρήσω καὶ θά πληθυνθοῦν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄμμοιο). Εἶναι ὅσοι τὴν παλαιὰ ἐποχὴ «ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικῶς διηγωνισμένοι» (Ἄνδρ.) – ἀγωνίστηκαν γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ μέ μαρτύριο, καὶ ὅσοι τοὺς ἐσχάτους καιροὺς «ἀνδρικῶς ἀθλήσαντες ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης» (Ἄνδρ.). Αὐτοὶ εἶναι **περιβεβλημένοι στολὰς λευκάς**. Οἱ λευκὲς στολές, λέει ὁ Ὠριγένης, «δύναται δηλοῦν τὰς ἀχράντους προθέσεις καὶ πράξεις αὐτῶν». – ὄχι μόνο τὰ ἀμόλυντα ἔργα τους, ἀλλὰ ἀκόμη κι αὐτὲς τίς προθέσεις πού εἶχαν ὅταν ἔπρατταν τὰ ἔργα. Λεύκαναν καὶ πρόκειται νά λευκάνουν «τῇ ἐκχύσει τοῦ ἰδίου διὰ Χριστὸν αἵματος τὰς στολὰς τῶν οἰκείων πράξεων» (Ἄνδρ.) – μέ τὸ νά χύσουν τὸ αἷμα τους γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, λεύκαναν τίς στολές τῶν πράξεών τους. **Καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν.** Κρατοῦν στὰ χέρια τους «τοὺς τῆς νίκης χαρακτηριστικοὺς κλάδους» (Ἄνδρ.) – τὰ κλαδιά τῶν φοινίκων πού χαρακτηρίζουν τὴν νίκη, καὶ εἶναι «σύμβολον τῆς νίκης» (Ὠριγ.).

Ζ' 10. Αὐτοὶ, λοιπόν, πού προαναφέρθηκαν, κάνοντας γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο ὅπου ἀναπαύεται ὁ Θεὸς χορὸ («χορεύοντες» - Ἄνδρ.) καὶ ὡς δοῦλοι γεμάτοι εὐγνωμοσύνη, ἀπέδιδαν «τῷ χορηγῷ τὴν κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη» (Ἄνδρ.) – τὴν νίκη τους ἐναντίον τῶν δαιμόνων στὸν Θεό, πού τὴν χορήγησε. - - -

 ΙΓ' 1. Οἱ ἅγιοι Μεθόδιος Πατάρων, Ἰππόλυτος καί Ἀνδρέας Καισαρείας, λένε πὼς τὸ **θηρίο** πού ἀναφέρεται ἐδῶ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Βγαίνει ἀπὸ τὴ **θάλασσα**, πού σημαίνει «τὸν ἄστατον τοῦτον καὶ ταραχώδη βίον» (Ἀρέθ.). Τὸ θηρίο αὐτό — Ἀντίχριστος, ὅ,τι κάνει, τὸ κάνει «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν συγκαταβεβλημένων αὐτῷ ἀγγελικῶν μὲν πρὶν ὑπαρχουσῶν δυνάμεων, ὕστερον δὲ ἐκ διαβεβλημένης προαιρέσεως πρὸς τὴν τῶν δαιμόνων μετασχηματισθεῖσαν ζόφωσιν» (Ἀρέθ.). Φαίνεται, λοιπόν, καθαρά ὅτι ὁ Ἀντίχριστος δέν εἶναι ὁ Σατανᾶς, ἀλλὰ πρόσωπο πού ἐνεργεῖ ἐκ μέρους τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν δαιμόνων πού ἔπεσαν μαζί του, τὸ ὁποῖο σιγά - σιγά ἀπέκτησε τὴ ζόφωση μὲ τὴ θέλησή του. Τὰ **δέκα κέρατα** μὲ τὰ **διαδήματα** καὶ οἱ **ἑπτὰ κεφαλές** σημαίνουν «τὴν τοῦ διαβόλου πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀντίχριστον ἔνωσιν» (Ἄνδρ.), διότι αὐτὰ τὰ προσόντα ἀναφέρθηκαν πρὸ πάντων καὶ γιὰ τὸ διάβολο. Ὁ ἀριθμὸς δέκα σημαίνει τελειότητα, καὶ ἐδῶ τὰ **δέκα κέρατα** σημαίνουν πὼς ὁ Ἀντίχριστος ἔχει τελειότητα στό κακό πού θά συντελέσει, καὶ αὐτό τοῦ φέρνει δόξα γιατί «τὸ κέρασ τὴν δόξαν ἔθος σημαίνει» (Ἀρέθ.). Σημαίνουν ἀκόμη τὰ **δέκα κέρατα** «τὴν εἰς δέκα τῆς γηϊνῆς βασιλείας ἐπ' ἐσχάτων διαίρεσιν» (Ἄνδρ.) — πὼς θά διαιρεθεῖ ἡ γῆϊνη ἐξουσία σὲ δέκα βασιλεῖς («εἰς δέκα τότε βασιλείας διηρησθαι τὴν οἰκουμένην» — Ἀρέθ.)*. Τὰ δέκα κέρατα καὶ διαδήματα βρίσκονται σὲ **ἑπτὰ κεφαλές**, πού σημαίνει τὸ ἑβδομαδικό σύστημα στό ὁποῖο ὑπάρχει ὁ παρῶν κόσμος, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἀναφερθήκαμε στὰ προηγούμενα. Γι' αὐτό καὶ «ὁ ἐνεργῶν ἐν αὐτῷ Σατανᾶς» (Ἄνδρ.) ὀνομάζεται «ἄρχων

τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. ιβ' 31, ιδ' 30, ιστ' 11). Τὰ **ὀνόματα βλασφημίας** πού βρίσκονται ἐπάνω στίς κεφαλές του εἶναι οἱ ὑπασπιστές του. «Οὗτοι γὰρ ἐξ ἀρχῆς βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν οὐκ ἐπαύσαντο ἄχρι τοῦ μεγάλου καὶ εὐσεβεστάτου Κωνσταντίνου ἀναδείξεως, μεθ' ἣν Ἰουλιανὸς καὶ Οὐάλης δύσφημοι κατὰ Χριστοῦ γεγονάσι» (Ἄνδρ.) — αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δέν ἔπαψαν νὰ βλασφημοῦν τὸ Χριστό, μέχρι τὴν ἀνάδειξη τοῦ μεγάλου καὶ εὐσεβεστάτου Κωνσταντίνου, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν ἔγιναν βλάσφημοι οἱ Ἰουλιανὸς καὶ Οὐάλης, «καὶ οἱ καθ' ἐξῆς αἰρετίζοντες βασιλεῖς» (Ἀρέθ.) — καὶ οἱ στή συνέχεια αἰρετικοὶ βασιλεῖς.

*ΣΗΜ. Ἡ Λέσχη τοῦ Μπίλντερμπεργκ ἔχει ἤδη χωρίσει τὸν κόσμο σὲ 10 μέρη. Παρόλο που αὐτὸ εἶναι ἀνεπίσημο, ἴσως κάπως ἔτσι χωρισθεῖ ὁ κόσμος καὶ τελικά. Λ.Μ.Δ.

Από την Αποκάλυψη:

Κεφάλαιο 9

1 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου, 2 καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου καιομένης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄηρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος. 3 καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς· 4 καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. 5 καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον. 6 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὕρῃσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ἀπ' αὐτῶν ὁ θάνατος. 7 καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἠτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων, 8 καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν, 9 καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ὡς φωνὴ ἀρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον. 10 καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε. 11 ἔχουσι βασιλέα ἐπ' αὐτῶν τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδὼν, ἐν δὲ τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων. 12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

Αρχιμ. ΧΑΡΑΛ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ:
Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ

44

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ

Ἡμεῖς νομίζομεν κατ' ἀρχήν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κανονὸς πραγματικοῦ ἀστέρος, διότι λέγει, ὅτι τοῦ δόθηκε ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος. Τὸ ἀστέρι δὲν ἔχει χέρια καὶ λογικὸ. Στὴν ἐρμηνεῖα τοῦ ἀστέρος θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ ἴδια ἡ Ἀποκάλυψις, ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, πού τὴν τὴν ἔγραψε.

Τί, λοιπόν, μᾶς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης γιὰ τὸν ἀστέρα; Πῶς δηλαδὴ τὸν ἐξηγεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς οὗτος;

Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι ἂν ἐξηγηθῇ ποῖος εἶναι ὁ ἀστὴρ, τότε ἐξηγοῦνται καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐκόλως. Ὁ ἀστὴρ εἶναι ἐπομένως τὸ κλειδὸ τῆς ἐρμηνείας ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου.

Ὁ Ἰωάννης, ἐξήγησε στὴν ἀρχή, ὅτι: «οἱ ἀστέρες εἰσὶν οἱ Ἄγγελοι τῶν Ἐκκλησιῶν». Οἱ δὲ Ἄγγελοι αὐτοὶ εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀρχιερεῖς. Τὸ εἶδαμε αὐτὸ εἰς τὰς Ἑπτὰ Λυχνίας (ιδὲ Τόμον Α', σελ. 93).

Ἡ Διδασκαλία, πού διδάσκουν, δὲν εἶναι δική τους. Φωτίζονται ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν τοῦ Χριστοῦ διδάσκουν τὸν κόσμον. Ἡ διδασκαλία τους ἐπομένως εἶναι θεϊκὴ, ὄχι γήινη καὶ κοσμικὴ. Ἐὰν θελήσῃ ἓνας Ἀρχιερεὺς νὰ διδάξῃ κοσμικὰ πράγματα, γήινα καὶ ὄχι τοῦ Θεοῦ, ὄχι δηλ. ἐκεῖνα, πού διδάσκει ὁ Χριστός, αὐτὸς ἀμέσως ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ ὕψος τὸ οὐράνιον, πού τὸν ἔθεσεν ὁ Χριστός. Αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος ἐκπίπτει στὴ γῆ, στὰ γήινα καὶ παύει νὰ ἔχῃ τὴν λάμψιν τοῦ Φωτοδότου Χριστοῦ. Ἐπομένως ὁ ἀστὴρ αὐτός, ὁ πεσμένος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴ γῆ, πρέπει νὰ εἶναι Ἀρχιερεὺς.

Κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξέπεσαν εἰς τὴν πλάνην τῆς αἰρέσεως καὶ κατεσυνε-

τρίβησαν. Ἐπεσαν ἀπὸ τὴν αἴγλην καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν λάμπην τῶν Οὐρανῶν, ἐπειδὴ ὑπέκυψαν στὸν πειρασμό. Μετεβλήθησαν εἰς συντριβέντας ἀστέρας, ἀλαμπεῖς καὶ σκοτεινοὺς.

Ἡ ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Αλλὰ ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ πιὸ ἐωσφορική πτώσις Ἀρχιερέως μὲ τρομακτικὲς συνέπειες, γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι ἡ πτώσις τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ρώμης τοῦ Πάπα. Ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος δογματολόγος, ὁ Ὁμολογητὴς Ἰουστίνος Πόποβιτς χαρακτηρίζει τὴν πτώσιν τοῦ Πάπα ὡς τρίτην. Πρώτη ἡ τῶν Πρωτοπλάστων, δευτέρα τοῦ Ἰούδα καὶ τρίτη τοῦ Πάπα.

Ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτός, ἂν καὶ ἀστὴρ φωτεινὸς στὴν ἀρχή, ἀποκόπηκε ἀπὸ τὴν Πηγὴ τοῦ Φωτός, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διότι ἐγκατέλειψε τὴν οὐράνια Διδασκαλία Του καὶ προσκολλήθηκε στὰ γῆινα καὶ τὰ κοσμικά. Ἐξώρισε τὸν Χριστόν ἀπὸ τὴν γῆ καὶ τὸν περιώρισε στὸν Οὐρανό, γιὰ νὰ μείνη αὐτὸς μόνος κυρίαρχος στὴ Γῆ. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὸν Σωτῆρα καὶ ἔκαμε μιὰ Ἐκκλησία ἀνθρωποκεντρική.

Ὁ Πάπας ἔπεσεν ἀπὸ τὸ οὐράνιον ὕψος, διότι δὲν διδάσκει τὴν Οὐράνια διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μιὰ κοσμικὴ διδασκαλία. Μετέβαλε τὸν Χριστιανισμό εἰς ἐγκόσμιο καὶ γῆινο σωματεῖον. Ἐκήρυξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀλάθητον, ὑποκαταστήσας τὸν Μόνον Ἀλάθητον Χριστόν.

Ἐκαμεν, ὡς γνωστόν, **κράτος κοσμικὸν** καὶ περιέβαλε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ πολιτικὴν ἐξουσίαν. «**Ἡ Βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου**», εἶπεν ὁ Χριστός. Ἀλλὰ ὁ Πάπας θέλησε κοσμικὴ βασιλεία καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἔρθανεν ὁ Σταυρός. Ἐπῆρε, λοιπόν, καὶ τὸ ξίφος καὶ ἔκαμε ἓνα κοσμικὸ καὶ ἀπολυταρχικὸ κράτος.

Τὸ ὅτι ἐξέπεσεν ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὴν φωτεινὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταχειρίζεται σκοτεινάς μεθόδους, διὰ νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ κόσμου, φαίνεται καθαρὰ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ ἀπὸ τὰ ἐξῆς:

ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ

Ο Πάπας παρεδόθη εἰς πειρασμὸν τοῦ Σατανᾶ καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν θείαν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὑπέκυψε δηλαδὴ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς φιλοπρωτίας. Πλημμυρισμένος ἀπὸ ἐωσφορικὸ ἐγωϊσμὸ θέλει σώνει καὶ καλά νὰ εἶναι πρῶτος αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων. Θέλει νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπολυταρχικῶς.

Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν ὥρισε κανέναν ἀπὸ τοὺς Μαθητάς Του πρῶτον. Δὲν χώρισε τοὺς Μαθητάς εἰς διοικοῦντας καὶ διοικουμένους.

Πρῶτος καὶ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν Ὁποῖον ἐξαρτῶνται ὅλοι, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὁ Πάπας ὅμως ἐξώρισε τὸν Χριστόν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὸν περιώρισε στὸν οὐρανό. Στὴν γῆ θεωρεῖ κυρίαρχο τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ μόνου.

Θέλησε μάλιστα με διάφορες σοφιστείες νὰ στηρίξη τὴν σαθρὴ θεωρία περὶ τοῦ πρωτείου του καὶ στὸ Εὐαγγέλιον!

Παρερμήνευσε, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, τὸ χωρίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ λέγει: «Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» (Ματθ. ΙΣΤ΄., 18).

Ἀλλὰ πέτρα σταθερὴ καὶ ἀσάλευτη, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία, δὲν ἦταν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν μετὰ τὸν διάλογο ἐκεῖνον ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸν τρίς, ἀλλὰ πέτρα εἶναι ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε ὁμολογήσει ὁ Πέτρος μόλις πρὸ ὀλίγου.

Συγκεκριμένα, ὅταν ὁ Κύριος ἐρώτησε τοὺς Μαθητὰς τί γνώμην εἶχαν περὶ Αὐτοῦ, ὁ Πέτρος ἀπήντησε:

«Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Τότε ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:

«Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ (τῆς θεότητός μου ποὺ ὁμολογεῖς) οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν».

Καὶ πράγματι! ποῦ στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία; Δὲν στηρίζεται στὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ; Ἐὰν κλονισθῇ ἡ πίστις εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐκλείπει ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ πειρασμός, λοιπόν, τῆς φιλοπρωτίας, τὸ ἐγὼ τοῦ κόσμου τούτου, ὠδήγησε τὸν Πάπαν εἰς τὸ φοβερὸν κοσμικὸν πρωτεῖον.

Εἶναι, λοιπόν, κοσμικὸν τὸ πρωτεῖον ποὺ θέλει ὁ πεσὼν Πάπας. Ἡ διδασκαλία αὐτὴ εἶναι τοῦ Πάπα καὶ ὄχι τοῦ Χριστοῦ. «Εἶ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος», λέγει ὁ Χριστὸς (Μάρ. Θ΄., 35).

ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟΝ

Κοσμικό, ἀμαρτωλό, ἐγωϊστικὸ καὶ γήινο εἶναι καὶ τὸ «Ἀλάθητον», ποὺ ἐθέσπισεν ὁ παπισμὸς. Εἶναι ὕβρις καὶ ἀσέβεια σατανική. Διότι ἓνας εἶναι Ἀλάθητος, ὁ Θεὸς «Ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν». Ὁ Πάπας ὅμως, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴ γῆ καὶ ἔκαμε κοσμικὸ κράτος, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στοὺς ἄλλους, ὅ,τι μετεχειρίζοντο καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης. Ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ φαίνωνται ἀνώτεροι καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται στοὺς ὑπηκόους των, θεοποιῶσαν τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ ἐδέχοντο θυσίας καὶ λατρείαν, σὰν θεοί. Καὶ ὁ τελευταῖος στὴ Ρώμῃ δικτάτωρ, ὁ Μουσολίνι, εἶχε «σερβίρει» νὰ πιστέψουν οἱ ὀπαδοί του, ὅτι αὐτὸς δὲν κάμνει ποτὲ λάθος. Καὶ τὸ πιστέψαν ἐκεῖνοι, ἕως ὅτου τὸν εἶδαν μιὰ ἡμέρα, αὐτὸν μὲν κρεμασμένον, τοὺς δὲ ἑαυτοὺς των κατεστραμμένους ἀπὸ τὰ λάθη του.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Πάπας ἐφ' ὅσον ἔπεσε στὴ γῆ

καὶ ἔγινε κοσμικὸς Ἄρχων. Ἐκήρυξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀλά-
 θητον, γιὰ νὰ φανῆ ἀνώτερος καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβληθῆ
 εἰς τοὺς ἄλλους. Ἄλλὰ εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ αὐ-
 τός; Ἀσφαλῶς Ο Χ Ι! Εἶναι π ε π τ ω κ ὠ ς. Ἐξέ-
 πεσεν ὁ δυστυχὴς καὶ κυλίεται πιά στή γῆ ἐνῶ προωρίζετο
 γιὰ ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ! Καὶ κατήντησεν, ὅπως βλέπετε
 ἀναγνῶστα, ἀ π α τ ε ὦ ν! Καὶ ἀγωνίζεται νὰ μᾶς πείσῃ
 ὅτι εἶναι ἀλάθητος.

